

DRUHÁ KAPITOLA

Evelyn

„Ahoj,“ ozve sa nado mnou hlas. Niekto si nahlas a drsne odkaše.
„Čakáš na niekoho?“

Zdvihnem pohľad od mobilu a zbadám pred sebou vysokú zamračenú postavu, opierajúcu sa bokom o kraj stola. Odkedy som sem prišla, tuším sa ani raz nezasmiat – ale vlastne som ho videla iba párkrát. Zrejme sa vždy schoval v nejakej stodole, keď ma videl.

Je mi z toho smutno.

A trocha ma to aj hnevá.

„Nie.“ Odsuniem nohou prázdne sedadlo oproti mne. Je to tiché pozvanie.

Zaváha a potom poskladá svoje telo na malú stoličku. Sledujem ho ponad hrniec s kávou. Laktami sa opiera o stôl, plecia má zvesené. Nakloní sa a civie na svoj tanier, akoby ukryval všetky tajomstvá sveta. Prejdu minúty, a on stále nič nehovorí.

„Takže,“ začnem, položím si bradu na ruku a hlasno si odpijem z kávy. Snažím sa pôsobiť bezstarostne a veselo, čo je v kontraste s trápnyim napätím, ktoré sa mi usádza v žalúdku. Moja mama

vraví, že som citlivá na nálady iných. Že dokážem rozjasniť aj ten najtmavší búrkový mrak.

Pri Beckettovi mám pocit, že sme obaja búrkové mraky. Spolu tvoríme monzún.

„Ako sa dnes máš?“

Pozrie sa na mňa, na konci vidličky má napichnutý kúsok cuketového chlebička. „Hm?“

„Aký máš dnes deň?“ zopakujem. Ak chcel byť sám, prečo si nesadol k jednému zo stolov pri stene? Namiesto toho si sadol sem, ku mne. „Ako sa dnes máš?“

„Aha,“ zamrví sa na mieste a palcom prejde po okraji porcelánového taniera. „Ide to,“ zamrmle. Zdvihne modrozelené oči a potom znova sklopí zrak. Nasleduje ďalšia pridlhá a trápna pauza. Je to ten istý chlap, ktorý kedysi bez rozpakov prišiel priamo ku mne a sadol si vedľa mňa? A naklonil sa tesne ku mne, až kým som nezacítla letný dážď na jeho koži a spýtal sa ma, čo pijem? „A ty ako?“

„Dobre.“ Mám chuť vziať jeho tanier a šmariť ho na opačnú stranu miestnosti, len aby som z neho dostala nejakú reakciu. Čakám, či niečo povie, a keď nič nevraví, vzdychnem. „Stella mi ne-skôr ukáže polia.“

Zahmká, vyzerať to ako pomerne mdlý prejav záujmu.

„Máte tu naozaj krásne.“

Ďalšie zahmkanie.

Keď myslíš.

Zveziem sa dozadu na stoličke, prekrížim si ruky na hrudi a civiem na okno po mojej lavici, ktoré siaha od podlahy až po strop. A vidím, ako sa z lesa vynoria nejaké deti a vzápätí sa v ňom znova stratia – vidím malú veвериčku schovávajúcu sa v kro-

ví a vyhrabávajúci dieru v zemi. Pekáreň je učupená na jednom z polí, je to prekvapenie, na ktoré návštevníci narazia pri honbe za dokonalým stromčekom. Na spodku okien sa zbiera rosa a vytvára nádherný sivobiely rám. Konáre stromov sa šúchajú o okná. Je to tu ako vystrihnuté zo starej vianočnej pohľadnice. Keď sneží, musí to tu byť čarovné.

„Dnes som išiel okolo pola s jahodami.“

Presuniem pohľad na Becketta, ktorý stále hľadá do toho sprostého taniera. „Naozaj? Nevedela som, že tu pestujete aj jahody.“

Odignoruje ma, jablčko mu nadskočí, keď sťažka preglgne. Je ako kameň. Nedostupný. Na míle vzdialený.

„Tuším som nejaké počul plakať.“

„Prosím?“

„Tie jahody,“ vysvetlí. „Asi tam nejaké plakali.“

Zažmurkám na neho. „To myslíš vážne?“

„To preto, lebo—“ v kútiku úst mu vykvitne malý úsmev. Ten úsmev potiahne jeho spodnú peru, keď sa pomrúv na mieste, a ja si inštinktívne spomeniem na to, aké to bolo cítiť ten úsmev medzi mojím plecom a krkom. Pozrie sa hore na mňa spoza mihalníc a ten pohľad mi pripomína moment, keď sa slnko po búrke rozhodne vykuknúť spoza ťažkých mrakov – na kraje strechy, stromy a poštovú schránku v rohu stále padá dážď. „Myslím, že preto, lebo ich rodičia radi džemovali.“

Chvíľu mi trúvá, kým mi to docvakne.

Vtip.

Beckett práve povedal vtip?!

Síce trochu hlúpy, ale...

Hlasno vyprsknem do veselého a prekvapeného smiechu. Niekoľko ľudí sa za nami obzrie..

Ale moju pozornosť zamestnáva Beckett, na tvári má široký a otvorený úškrn. Nespútany. A nádherný.

Pritlačím si päť na pery, potešená iskričkami v jeho očiach. Skloní hlavu a znova si odbryzne z cuketového chlebička.

„To bol dosť trápny vtíp,“ poviem mu.

„Áno.“ *V jeho úsmeve sa objaví niečo jemné. Niečo, čo som raz uprostred noci cítila na dlani. Jeho oči jasne žiaria v popoludňajšom slnku. „To teda bol.“*

Zo snívania ma vytrhne ostrý kopanec do pišťaly.

Strhnem sa, kolenom zo spodnej strany buchnem do lesklého dreveného stola, ktorý sa ťahá po celej miestnosti. Josie sediaci oproti mne ma počastuje pohľadom, obe obočia má nadvihnuté. Odkedy som prišla na toto stretnutie, nedokázala som zabrániť snívaniu a súdiac podľa tej kvitnúcej modriny na mojej nohe si to všimla.

„Čo hovoríš na tanec?“

Moja dnešná agentka Kirstyn, poklopká perom na bledoružový zápisník. Pivonkovo ružový. Má farbu oblohy vo chvíli, keď slnko sfarbí oblohu na bledoružovo. Sway nedôveruje jednému konkrétnemu agentovi pre klienta. Namiesto toho mám celú čatu striedajúcich sa mladých, príťažlivých a trendových konzultantov na zavolanie. Pri Kirstyn a jej obrovskom parfumovanom oblaku mi chýba Derrick a jeho krikľavý lak na nechty. Alebo Shelly a jej obrovské dekové šatky.

Kirstyn nespokojne zošpúli pery. „Počula si, čo som povedala?“

Josie si zahryzne do spodnej pery a vypúli oči. Nuž, hovorí pohľadom, *Počula si?*